

הדלקת נרות	צאת השבת	רביעית
16:29	17:19	17:56
16:27	17:17	17:51
16:27	17:17	17:52
16:29	17:19	17:55

*לנוהגים 40 דקות: 16:09

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מתוך שיפורי השבועיים של הרה"ג עופר ארז שליט"א

ממשיכים עם המעשה משבעת הקבצים

בעזרת השם אנחנו ממשיכים עם המעשה משבעת הקבצים - בעזרת השם אנחנו נעשה הקדמה קצרה כדי להכנס לסיפור - הסיפור מתחיל שהמלך מסר את המלוכה לבנו בחייו והיתה שמחה גדולה מאוד מזה שהמלך מוסר את המלוכה לבנו בחייו. הסיפורים הם משלים ורמזים וסודות מאוד עמוקים אז הבחינה הזאת של מסירת המלוכה של המלך לבנו בחייו זה מרמז על מתן תורה מכיוון שכאשר הקב"ה מסר לעמ"י את התורה, השתנתה כל הנהגת הבריאה, למעשה אחרי שקיבלנו את התורה מי שקובע את הנהגת העולם זה עמ"י.

הקב"ה טלו רחמים וטלו טוב

הראנו כמה דוגמאות שע"י התפילה והתורה של הצדיקים, זה קובע איך שהקב"ה מנהיג את העולם - זה היה היסוד הראשון של הסיפור, זה מסירת המלוכה של המלך לבנו בחייו, לאחר מכן כשהיו שמחים מצעם המסירה של המלוכה אז אומר רבינו שהמלך אמר לבנו: היות שאני חוזה בכוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכן תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה. רק תהיה בשמחה וכשתהיה בשמחה - גם אני אהיה בשמחה. גם כשיהיה לך עצבות, אף על פי כן אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך. כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להחזיק עצמך בשמחה כשאתה יורד מן המלוכה. רבינו מלמד אותנו פה יסוד מאוד עמוק שכמעט כולל את כל תכלית בריאת העולם, חז"ל במדרש רבה בפרשת בראשית אומרים שעלה ברצונו של הקב"ה לברוא את העולם במידת הדין, וחז"ל שואלים מדוע? הרי הקב"ה כולו רחמים וכולו טוב, אלא כל העניין של מידת הדין זה ליצור את המציאות של העבודה והשכר שיהיה לעמ"י לנצח-נצחים, עצם העובדה שאנחנו עוברים את המציאות הקשה עם ההתמודדות ועם כל מה שעובר עלינו, כתוב בספרים הקדושים שהתענוג והשכר

שיהיה לנו לעתיד לבוא זה גדול פי אין סוף ממה שהיה אילו היינו מקבלים את כל התענוג

ואת כל השכר בלי העבודה, הבחירה ובלי הקשיים שאנו מתמודדים איתם בעולם הזה

זמנים של מלכה וזמנים שתרד מהמלוכה

למעשה רבינו אומר לנו פה בלשון מאוד קצרה מה תכלית הירידה ומה תכלית כל העבודה שלנו כשאנחנו יורדים, המלך אומר לבנו: אני חוזה בכוכבים. למה רבינו נוקט דווקא בלשון הזו? כי ידוע שלכוכבים יש מסלול ידוע, הקב"ה ברא כוחות טבעיים בבריאה, השמש זורחת בזמנה, הירח וכן הלאה, כל תנועת הכוכבים זה חוכמה מאוד גדולה, הכל קבוע. אומר רבינו שהמלך אומר לבנו אני חוזה בכוכבים, אני חוזה במהלכים הקבועים של הבריאה, שיהיה לך זמנים שיהיה לך מלוכה ויהיה זמנים שאתה תרד מהמלוכה, ר' נתן כותב שלפעמים זה קטנות מוחין ולפעמים גדלות מוחין

צמצום והסתרה...

לפעמים אנחנו רואים שיש לנו הארה ואדם הקב"ה עין בעין, הוא רואה שאין עוד מלבדו, עם הקב"ה באהבה, בשמחה ובאור גדול מאוד, אבל כמו שיש חוקים קבועים בבריאה שזה תנועת הכוכבים, ככה יש גם חוק קבוע בחיים שלך שאתה תרד מהמלוכה, אתה תגיע למצבים של קטנות, של צמצום ושל הסתרת פנים. כשאדם נמצא בגדלות מוחין אז הכל בסדר, אדם מתחבר עם ההנהגה של הקב"ה

פתאום אדם מתמרמר וטועם

באמת כל ההנהגה של העולם זה לא מה שקורה בחוץ אלא זה מה שקורה בפנים, בתוכנו. ההתפעלות שלנו זה לא באמת מהדברים החיצוניים אלא זה הכל מתוך מהלכים פנימיים שקורים בתוכנו - כשאנחנו בגדלות המוחין אנחנו רואים שהכל טוב, אנחנו יכולים לעשות כוונות וייחודים, כל הבריאה זה שם קדוש והכל לטובה, אבל לפעמים רואים איך אחרי כמה דקות אדם מקבל קטנות מוחין ופתאום אדם מתמרמר וכועס ומקפיד ואז לא כדאי לנסות לדבר איתו במצבים האלה - זה מה שהמלך אומר לבנו שזה בעצם הקב"ה אומר לנו: תראו שכמו שיש חוק קבוע בתנועת הכוכבים ככה זה גם אצלכם, החוק הקבוע זה עלייה וירידה. פה רבינו אומר שכל תכלית הבריאה זה בשביל הנקודה הזאת, כל מה שהקב"ה ברא את העולם זה בשביל ההתמודדות שלנו עם הקשיים כי אין תענוג יותר גדול להקב"ה יותר מזה שאנחנו מתמודדים בזמני הקטנות. למעשה כל ההבדל בין אדם למלאך זה ימי הקטנות, למלאך אין ימי קטנות, לאדם יש. מצד שני המלך אומר לבנו: כשאתה תהיה בירידה אני יהיה בשמחה. מדוע? כי זה כל תכלית הבריאה, אין שעשועים ושמחה למעלה בכל העולמות הרוחניים כמו ההתמודדות של האדם היהודי בזמני הקטנות..

ברגע שיש חיבור עם הקב"ה יש שמחה!

רבינו מתחיל את הסיפור הזה שכולל למעשה את כל הדורות ואת כל התורות ביסוד הזה כדי לחזק אותנו מאוד בנקודה הזאת שעובר עלינו זמנים של צמצום, זמנים של קושי וזמנים של הסתרת פנים - היצה"ר בא לאדם ואומר לו: עכשיו הקב"ה לא אוהב אותך ולא רוצה אותך, דחו אותך וכן הלאה וכן הלאה. כל העבודה שלנו זה איך אנחנו זוכים להיות בשמחה בזמן הירידה מן המלכות שזה הקטנות. יסוד השמחה זה נקודה אחת, ברגע שיש חיבור עם הקב"ה יש שמחה, ברגע שיש פירוד יש עצבות. כל העולם היום שואלים איך זוכים לשמחה? יש הרבה תשובות, יש כאלה שאומרים מיליון דולר בעובר ושב, לכל אחד יש רעיון שלו אבל אומר רבינו יסוד נפלא: הנשמה של האדם היהודי שמחה רק במצב אחד, כשהיא יודעת שהיא מחוברת עם הקב"ה..

העלון מוקדש להצלחת כוחות הביטחון, החיילים היקרים שלנו,

ולרפואת הגוף והנפש של כל הפצועים

ולחזרה של כל החללים במהרה.

ולהבדיל לעילוי נשמת כל הנופלים במלחמת חרבות ברזל - השם יקום דמם!

בעזרת השם, רק ביחד נוצח!!!

זה תלוי איך אנחנו מסתכלים על החיים.. להכנס לפנימיות ולראות איך הכל לעונה

ברגע שאנחנו יורדים להסתרה אז מתחילה התורה של היצר הרע שמסביר לנו למה אנחנו פרודים מהקב"ה וממילא "מצווה גדולה להיות בעצבות", ואז היצ"ר מחשיך לנו את הנשמה. צריך תמיד לזכור את הנקודה ששמחה זה נקודת החיבור והשושן של נקודת החיבור זה הכל בדעת, הכוונה איך אדם מסתכל על הדברים. החיבור זה שמחה וזה תלוי בעצם איך אנחנו מסתכלים על עצמנו, איך אנחנו מסתכלים על החיים ואיך אנחנו מסתכלים על ההנהגה של הקב"ה, ככל שאנחנו זוכים להתבונן ולהעמיק יותר בנקודה שבאמת הכל לטובה אז האדם זוכה לחיבור וזוכה לשמחה. כל הירידות זה למעשה שורש הבחירה, איך להסתכל ואיך לקבל נכון את הדברים, הלכה למעשה זה תמיד לחפש את הנקודה של החיבור עם הקב"ה. אחד הכלים שיש לנו בזה הלכה למעשה זה הדיבור עם הקב"ה בעצמו. הדיבור עם הקב"ה זה דבר מאוד גבוה כי גם אם האדם חלילה בירידה רוחנית או שהיצ"ר מתגבר עליו במידות ובתאוות וכן הלאה, ברגע שאדם זוכה לקחת את כל זה לדיבור עם הקב"ה, מיד הכל נתקן, תמיד צריך לזכור את זה. ברגע שאנחנו מדברים עם הקב"ה בתפילה אנחנו מתחברים איתו ומיד אנחנו למעשה מתקנים את כל ההסתרה

כל עוד אדם נלחם במחשבה, ברצון ובדיבור
שמעתי מהרב לפני שנים שאמר את זה בשם הבעש"ט שאמר שבמקום שאדם חושב שמה הוא נמצא ורבינו הוסיף על זה עוד דבר, לא רק במקום שאדם חושב שם הוא נמצא, אלא גם במקום שאדם רוצה שמה הוא נמצא. לפעמים המחשבות לא טובות אבל אדם רוצה להיות במקום טוב, אז הרצון של האדם זה מה שקובע. הרב אמר שכל עוד האדם מדבר עם הקב"ה ונלחם גם אם עובר עליו ניסיונות במידות ובתאוות, זה מציאות העולם, ברגע שאנחנו לוקחים את זה לחיבור, הכוונה לדיבור עם הקב"ה, מיד זה הכל מתהפך להיות לטובה. אז כל עוד האדם נלחם במחשבה, ברצון ובדיבור, תמיד האדם נקרא מנצח, זה כלל מאוד גדול. לא המציאות שאתה רואה מול העיניים היא באמת המציאות של האדם למעלה. מה אדם רוצה מה אדם מחפש ומה אדם מדבר, זה המציאות של האדם למעלה, לכן יכול להיות שיש לאדם קשיים ניסיונות ומידות אבל הוא מדבר עם הקב"ה אז למעשה הוא מתחבר.

למה הייתם צריכים להזכיר?

גם אם יש לאדם ניסיונות, ברגע שאדם מדבר עם הקב"ה אז הכל עולה למעלה למקום מאוד טוב. לפני כמה חודשים הזכרנו מדרש קצר אבל מאוד יסודי, במדרש רבה פרשת וישב כתוב שבשעה שהאחים חזרו ממצרים ואמרו ליעקב אבינו: דיבר איתנו האיש אדוני-הארץ קשות ואמרנו לו שעדיין יש לנו אח קטן בארץ ואז הוא אמר תביאו לי אותו

כי אני רוצה לאמת את דברכם. כשיעקב אבינו שמע את זה הוא מאוד הצטער, למה הייתם צריכים להזכיר את בנימין? 'למה הרעתם לי להגיד לאיש העוד לכם אח' **כל העבודה זה לראות שאין דבר לא טוב** את יוסף הוא איבד, שמעון היה אסור במצרים אז יעקב אבינו עכשיו דאג לבנימין, נשאר לו רק בן אחד מרחל אז הוא מאוד דאג לו אז הוא אמר 'למה הרעתם לי להגיד לאיש העוד לכם אח', אומר המדרש רבה שמעולם לא הוציא יעקב אבינו דיבור של הבל מפיו אלא זה, למה הרעתם. הקב"ה בא בטענה ליעקב אבינו: הכל אני עושה בשבילך ובשביל בניך, כל העניין של הירידה למצרים, כל הגלות והכל זה הכל בשביל להכין את עמ"י לקראת מתן תורה ואתה אומר למה הרעתם? זה דיבור של הבל. המדרש אומר שהיה להקב"ה טענה על יעקב אבינו. לכאורה יש פה שאלה: הרי יעקב אבינו רואה בפשטות שקורים פה דברים לא טובים אז מה הטענה של הקב"ה כלפי יעקב אבינו? כל העבודה זה לראות שאין דבר לא טוב, גם אם אנחנו לא רואים את זה

אז כל עוד האדם
נלחם במחשבה,
ברצון ובדיבור, תמיד
האדם נקרא מנצח,
זה כלל מאוד גדול.
לא המציאות שאתה
רואה מול העיניים
היא באמת המציאות
של האדם למעלה.
מה אדם רוצה מה אדם
מחפש ומה אדם מדבר,
זה המציאות של
האדם למעלה..

הבן מלך נולד עם טוב ועם מידות טובות
- והחכמים שבאותה המדינה היו חכמים מופלגים גדולים מאוד. ומחמת החוכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה. ומשכו גם את הבן מלך הנ"ל לדעתם, ונתפקר גם כן. ושאר בני המדינה לא נתפקרו. מחמת שהיה עמקות ודקות גדול באותה החוכמה של החכמים הנ"ל, על כן לא יכלו שאר בני המדינה לכנס באותה החכמה, ולא הזיק להם. אבל החכמים והבן מלך - נתפקרו כנ"ל. והבן מלך, מחמת שהיה בו טוב כי נולד עם טוב, והיו לו מדות טובות וישרות, היה נזכר לפעמים: היכן הוא בעולם, ומה הוא עושה וכו'. והיה גונח ומתאנח על זה על שנפל למבוכות כאלו ונתעה כל כך. והיה מתאנח מאד. אבל תכף כשהיה מתחיל להשתמש עם השכל - חזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסית הנ"ל. וכן היה כמה פעמים שהיה נזכר כנ"ל והיה גונח ומתאנח, ותכף כשהתחיל להשתמש עם השכל - חזר ונתחזק אצלו האפיקורסות כנ"ל.

שם רבינו מגנה את החוכמה

הבן מלך שקיבל את המלוכה, מרוב שאהב חוכמות, נפל לאפיקורסות. למעשה פה רבינו עוזב את הסיפור של הבן מלך והוא לא סיים את הסיפור של הבן מלך אלא הוא נכנס לסיפור בתוך סיפור וגם את הסיפור הפנימי רבינו לא סיים וממילא הוא גם לא סיים את הסיפור של הבן מלך, הוא רק ציין את הנקודה הזאת שהבן מלך אהב חוכמות ובגלל זה הוא נפל לאפיקורסות - יש פה נקודה מאוד עמוקה שרבינו מרמז עליה. מצד אחד רבינו מאוד מדבר ממעלת החוכמה וממעלת הלימוד בעיון וההתבוננות העמוקה, מצד שני אנחנו רואים גם בסיפור הזה וזה יותר מודגש במעשה מחכם ותם רבינו מאוד מגנה את העניין של החוכמה, לכאורה יש פה סתירה..

להגיע למצב ששוכחים טכסיס' מלחמה

מצד אחד רבינו מדבר מאוד ממעלת החוכמה וההבנה וההשגה וההתבוננות, מצד שני רבינו גם מאוד מגנה את החוכמה. בסיפור של החכם ותם וגם בסיפור הזה אנחנו רואים שכל מה שגורם לכל האפיקורסות בעולם זה העיסוק בחוכמה יתר על המידה. צריך ליישב את הדבר הזה מדוע מצד אחד רבינו מדבר מאוד ממעלת החוכמה והלימוד וההתבוננות ומצד שני רבינו גם מאוד מגנה את העניין של החוכמה. למעשה בוודאי שהחוכמה זה חלק של עמ"י והקב"ה נתן לנו את התורה שזה אין-סוף חוכמה וכל המרבה לעיין וללמוד ולהתעמק בעומק הדבר בוודאי שזה דבר גדול מאוד, אלא רבינו מזהיר אותנו על נקודה מאוד עמוקה בדבר הזה שכל העיסוק בחוכמה לא יביא אותנו למצב שאנחנו שוכחים טכסיס' מלחמה, מה זה הלשון הזה? מכיוון שאנחנו פה בעולם הזה אנחנו צריכים לזכור שאנחנו תמיד נמצאים במלחמה ובהתמודדות..

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג עופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFFEREREZ.CO.IL

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת וזוד הי"ו ולע"נ החייל היקר והאהוב סמל אפיק טרי הי"ד בן אבשלום ואושרית הי"ו

2 אור הדעת | וירא

כל אחד והכוחות והכלים שהקב"ה נתן לו

כל עוד האדם בעולם הזה זה מציאות של מלחמה, זה המציאות של העולם. המלחמה היא בשלושה מישורים עיקריים שזה תיקון המידות ותיקון התאוות ודבר נוסף שבעצם הכל תלוי בו זה הנקודה של העבודה על האמונה. יש אין ספור מדרגות באמונה, רבינו אומר: אם אדם דואג קצת איפה אני יאכל מחר ומה יקרה איתי מחר, זה כבר בדקות בחינה של פגם באמונה. אז למעשה כל ימינו בעולם הזה אנחנו מתמודדים בשלושה מישורים האלה, מישור התאוות, מישור המידות ובנקודה של האמונה. בד בבד שאדם לומד בעולם הזה כל אחד לפי הכלים והכוחות שהקב"ה נתן לו ללמוד ולהעמיק בדברים - בוודאי שזה דבר גדול מאוד אבל אומר רבינו אדם צריך לשים לב: לא לשכוח אני תמיד נמצא במציאות של מלחמה. גם אם אדם הגיע למדרגות רוחניות והשיג חוכמות עצומות, הוא רואה מלאכים וקבל נבואה, גם עם כל זה בעולם הזה זה תמיד מלחמה, עד אין ספור מדרגות. רבינו אומר פה כך מכיוון שהנשמה של האדם היהודי מאוד-מאוד אוהבת חוכמה ובאמת החיות הפנימית של הנשמה זה החוכמה, זה מה שכתוב החוכמה תחיה את בעליה, כי אדם מקבל מהחוכמה חיות מאוד גדולה - עם כל זה כשעוסקים בחוכמה אדם צריך לשים לב.

יש לך נשמת משיח? גם אז יש מלחמה...

אדם צריך לשים לב שהחוכמה שהוא עוסק בה לא תשכיח ממנו שבעולם הזה יש עבודה, יש ניסיונות ויש קשיים וגם אם אדם זכה להגיע למדרגות רוחניות מאוד-מאוד גבוהות והוא זכה להשגות אין-סופיות, הוא נביא ובעל רוח הקודש, יש לו נשמה של משיח, עם כל זה הוא במלחמה. אפילו יש לך נשמה של משיח אתה במלחמה בעולם הזה והיצה"ר יכול להפיל כל אדם לשאול תחתיות ממש. יש כמה דוגמאות שראינו את הנקודה הזאת שברגע שאדם קצת נחלש ונשכח בתוכו קצת נקודת העבודה, הוא מיד בסכנה עצומה - אחד המקרים זה המעשה שכתוב בגמרא במסכת סנהדרין על ירבעם בן נבט.

היו לו השגות נוראיות בתורה

-ירבעם בן נבט היה אחד האנשים הכי גדולים שהיה בכל הדורות, הוא היה אדם מאוד-מאוד גדול, רבינו האר"י הקדוש אומר שהתחילה להיות בו נשמת משיח בן יוסף, הוא היה משבט אפרים, הוא היה בן אחרי בן של יוסף הצדיק ולמעשה הוא היה צריך להיות משיח בן יוסף. הגמרא אומרת שדומים עליו חכמי ישראל כעשבי השדה, היו לו השגות נוראיות בתורה ובחוכמה, והקב"ה משח אותו להיות מלך על עשרה שבטים, זה היה מפי השם. אחיה השילוני משח אותו בדבר השם למלך על עשרה שבטים, ועם כל זה ברגע שירבעם בן נבט לא בירר בתוכו נקודה מאוד דקה של גאווה, הוא נרדם קצת על נקודה אחת של גאווה ומיד הלך ועשה עבודה זרה שעוד לא היתה כזאת עבודה זרה בארץ ישראל, הוא עשה שתי עגלים וכתוב בזוהר הקדוש שהבחינה הזאת עשתה קלקול נוראי עד ביאת משיח צדקנו.

הוא בדה מליבו חג להשם וכל זה כפירה

-דווקא בגלל כל המעלות הגדולות שהיו לירבעם בן נבט, הם שהשכיחו לו את המלחמה ומיד הוא נפל. ברגע אחד הוא לא שם לא שהוא בסכנה והוא נפל בעבודה זרה ולא רק שהוא נפל בעבודה זרה אלא עשרה שבטים בישראל הוא העביר לעבוד עבודה זרה - כל זה מנקודה של גאווה. הגמרא אומרת שבאותו תקופה רחבעם הבן של שלמה המלך מלך על שני שבטים, יהודה ובנימין. ירבעם בן נבט אמר: אנחנו נעלה לבית המקדש ואז מה יהיה? יש הלכה שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד. כשאנחנו נעלה לעזרה רחבעם בן שלמה ישב בעזרה ואני אעמוד בעזרה - בגלל הפגיעה הזאת בכבוד שלו ירבעם בן נבט ביטל את כל העלייה לרגל לעשרה שבטים, הוא עשה להם עגלים לע"ז והוא בדה מליבו חג חדש להשם והכל זה כפירה נוראית...

דוד המלך ידע כל ימי חייו שהוא במלחמה

-מאיפה התחילה הנקודה הזאת? כל הנקודה התחילה שירבעם בן נבט לא שם לב לנקודה של המלחמה. ברגע שהוא לא שם לב לנקודה של המלחמה באותו רגע הוא כבר נפל. רבינו האר"י הקדוש כותב שאחד הצדיקים היחידים בכל הדורות שזכה בגלגול אחד לתקן את כל הגלגולים שהוא היה צריך זה דוד המלך, הוא אחד היחידים בכל הדורות, אפילו צדיקים מאוד גדולים היו צריכים לעשות איזה בחינות של תיקונים. אומר רבינו האר"י הקדוש בשער הגלגולים שדוד המלך היה אחד היחידים שזכה לתקן את הכל. כתוב בספרים הקדושים שדוד המלך זכה לזה מכיוון שהוא כל ימי חייו עד הרגע האחרון ידע שהוא במלחמה, לרגע אחד לא היה לו הרפיה מהמלחמה, הוא הבין שכל רגע היצה"ר יכול להפיל אותו ולהכשיל אותו והוא כל הזמן נלחם. ברגע שדוד המלך לא הרפה כי הוא הרגיש את הסכנה לכן הוא זכה לתקן בגלגול אחד מה שצדיקים אחרים צריכים כמה וכמה גלגולים כדי לתקן

אחת הסיבות למלחמה, שיהיה לב שבור

רבינו אומר שצריך טכסיסי מלחמה - משמעות הדבר זה לדעת שיש לנו תמיד שלוש מישורים של עבודה בעולם הזה, המישור של האמונה, המישור של המידות והמישור של התאוות וזה לא עוזב את האדם כל עוד האדם בעולם הזה. אחת הסיבות שיש לאדם מלחמה בעולם הזה זה שזה מוליד בתוך האדם לב שבור - פתאום האדם רואה: אני חשבתי שאני צדיק וכבר זכיתי למדרגות, והוא באמת זכה למדרגות, והקב"ה מראה לצדיק שברגע אחד הוא יכול ליפול לשאול תחתיות ממש. שמעתי פעם מהאדמו"ר מפוריסוב שאמר שאפילו לגדולי-גדולי הצדיקים הקב"ה מראה את זה, זה חידוש מאוד גדול. כתוב במדרש רבה שמשה רבינו התפלל להקב"ה: תכניס אותי לארץ. הוא רצה לקבל ד' אמות מאווירה של א"י, משה רבינו ידע את גודל המעלה של א"י והוא רצה לקבל מאווירה של א"י, לא משנה באיזה דרך רק תן לי ללכת ד' אמות בא"י. אחד הדברים שהקב"ה אמר לו: אין מלכות נוגעת במלכות, עכשיו הגיע זמן המלכות של יהושע בן נון ואין מלכות נוגעת במלכות. משה רבינו אמר: מה הבעיה? אני מוותר על המלכות, אני אהיה התלמיד של יהושע בן נון.

עושה להם שיעורים פרטיים

משה רבינו כ"כ השתוקק ללכת בא"י שהוא היה מוכן להיות תלמיד של יהושע בן נון. הקב"ה אמר למשה רבינו: אם זה מה שאתה רוצה, בסדר, זאת טענה שמתקבלת. אומר המדרש שמשה רבינו ויהושע היו בפתח האוהל, הקב"ה קרא ליהושע להכנס פנימה והוא נכנס, הקב"ה אמר לו: כשאתה יוצא החוצה, משה ישאל אותך מה אמרתי לך, תגיד לו שאין לך רשות להגיד לו. ככה זה היה וזה באמת פלא גדול איך הקב"ה מתנהג עם הצדיקים, ממש עושה להם שיעורים פרטיים...

ברגע אחד גם אתה יכול ליפול במידות.

יהושע יצא מהאוהל וכמובן משה רבינו שאל אותו: מה הקב"ה אמר לך? אמר לו יהושע: אין לי רשות להגיד לך. באותו רגע אמר משה רבינו: טוב מאה מיתות ולא קנאה אחת בלב. היה לו צביטה של קנאה בלב וככה הוא נפטר מהעולם בנקודה הזאת. מה הקב"ה הראה למשה רבינו? משה, אתה גדול הצדיקים של כל הדורות, גדול הנביאים, מסרת את התורה, כל תיקון העולמות והבריאה תלוי בך אבל ברגע אחד גם אתה יכול עדיין ליפול במידות - זה שהוא ראה את זה, זה היה ההכנה לקבל את הר נבו את החמישים שערי קדושה, הוא היה צריך לעבור את הנקודה הזאת של השפלות. ברגע שאדם יודע שהוא נמצא תמיד בסכנה אז הוא ניצל, זה מה שכתוב בספר חכמת המצפון שמשה רבינו ידע בכל רגע ורגע שהוא במלחמה ואילו ירבעם בן נבט שכח שהוא במלחמה, הוא שכח את הטכסיסי מלחמה זה מה שרבינו אומר לנו פה

לתרומות והקדשות: 0525-395-985

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שולמית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב, אוריאל ושרה עמרם, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סגלית, סגלית בת רבקה, אורטל בת שולמית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדינה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, שולמית בת נדרה ויוסף, אלעד בן גילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה.

לרפואת: שולמית בת גמאר, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זהבית בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשייר, שרונה בת שרה, הרב יוסף גנתיאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוחר-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שולמית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארוש בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, חיים בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיא ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיא סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן דליה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורזיה, יעקב בן פרחו, ניסים בן חפסיבה, משה דמתי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה וירה, שושנה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, תנצח חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד, חזקמה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת הר"ר שלמה, שירן בן מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלוה, דוד בן מרים, סעדה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירז בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סרה הי"ד בן לירן ויהלה, נאג' בן ירדנה ורעייית גל גאולה בת אסתר הי"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושוע בן עיישה.

וכן לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

מוקדש לעילוי נשמת נאג' עבדוש בן ירדנה ורעייית גל גאולה בת אסתר השם יקום דמם !!!

ידוע שאין גדול בדורו של ר' מאיר כמותו ממעלתו הגיע לבחינה של מרד וחוצפה

ראינו את הדבר הזה גם אצל אלישע בן אבויה. אומר רבינו האר"י הקדוש שהגדול מבין הארבעה שנכנסו בפרדס היה אלישע בן אבויה, הוא היה יותר גדול מבין זומא, בן עזאי וגם מרבי עקיבא - הוא היה ענק שבענקים. אנחנו רואים שרבי מאיר למד ממנו תורה גם אחרי שהוא התפקר, מדוע? אומרת הגמרא במסכת עירובין: גלוי וידוע לפני מה שאמר והיה העולם שאין גדול בדורו של רבי מאיר כמותו, הוא היה החכם הכי גדול ורבי מאיר ידע שעדיין יש לו הרבה מה ללמוד מאלישע בן אבויה, מכאן נלמד עד כמה גדול וחכם אלישע בן אבויה, אבל ברגע שיש הרפיה מהמלחמה זה מה שרבינו אומר שזכרים טכסיסי מלחמה, באותו רגע היצה"ר מפיל את האדם, זה מה שכתוב בספר חכמת המצפון שבעולם הזה זה תמיד סכנה, אין שום הבטחה לשום צדיק בעולם הזה אפילו במדרגות הכי גבוהות כי לפי בחינת המקום שבו הוא נמצא יש שמה גם יצה"ר, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, אז תמיד האדם בעולם הזה נמצא בסכנה, זה מה שאמרנו מקודם שרבינו האר"י הקדוש אומר שהאדם היחידי שזכה בגלגול אחד להשלים את הכל זה דוד המלך מכיוון שלא היה לו הרפיה מהמלחמה הרוחנית, כל ימי חייו הוא ידע שהוא במלחמה וזה מה שהביא אותו לתיקון

שם גם יצר הרע גדול בגלל המעלה שלו

שלוש הנקודות האלה שזה המידות, התאוות והבירורים של האמונה, זה מלווה אותנו כל ימי חיינו ותמיד צריך לדעת שיש לנו מלחמה בדבר הזה. אומר המדרש רבה שמכלל מעלה נשמות ישראל זה שהקב"ה נתן לנשמות ישראל מעלה מאוד - מאוד גדולה כמו שחז"ל אומרים שהקב"ה התייעץ עם נשמות ישראל בשעת בריאת העולם. כביכול הקב"ה אומר יש צד שאני מתבטל אליכם, אנחנו רואים שיש במתיבתא דרקינא מחלוקת בין החכמים לבין הקב"ה ואז החליטו מי יפסוק הלכה? רבה בר נחמני - שלחו לקרוא לו ממתבתא דרקינא כדי שיפסוק כמו מי ההלכה, כמו הקב"ה או כמו חכמי מתיבתא דרקינא. אומר רבי צדוק בספר פרי צדיק שעל זה נאמר במקום גדולתו שם אתה מוצא את ענוותנותו, ז"א שיש יסוד בבריאה שהקב"ה ברא את הבריאה ואת נשמות ישראל והוא נטע בתוכנו חשיבות מאוד - מאוד גדולה שכביכול אנחנו יכולים לקבוע לו. מצד אחד הקב"ה נתן לנו חשיבות מאוד גדולה אבל צריך לדעת שכנגד זה גם יש יצה"ר גדול בגלל גודל המעלה שלנו

יכול להביא לידי מרד בהנהגה של השם

יש יצר הרע מאוד גדול למרוד בהנהגה של הקב"ה ומשם היצר הרע יכול לינוק, זה נקרא לינוק את הנקודה של המרד ואצל צדיקים מאוד מאוד גדולים יש ניסיון גדול בדבר הזה, לא לקחת את נקודת החשיבות לנקודה של המרידה, ובנקודה הזאת זה הטעות של נשמות מאוד-מאוד גדולות. הטעות של נשמות מאוד-מאוד גדולות זה בנקודה הזאת שהחשיבות שהקב"ה נתן להם אצל הצדיקים הגדולים זה מתגלה בפועל וזה יכול להביא את הצדיק הזה לידי מרד בהנהגה של הקב"ה וזה מה שאנחנו רואים אצל אלישע בן אבויה, יש לך קושייה על ההנהגה של הקב"ה?

הרי אני מעולם לא חטאתי, באמת לכאורה זה טענה אמיתית אבל הטעות פה זה קודם להתבטל להנהגה של הקב"ה. אתה צדיק כי סייעתי לך להיות צדיק והוא ירד לאן שהוא ירד כי אני סייעתי לו לרדת לאן שהוא ירד והוא הבין שהכל מהשם. וזה התשובה לכל הקושיות למה הבעל תשובה יכול להיות מעל לצדיק כי בעומק התשובה מתברר שגם כל הנפילות זה היה מאת השם ואז באמת אין הבדל בין הצדיק לבעל תשובה בבחינה הזאת.

הי רצון שבת... שבת שלום ובעתיד...

פינת ההתחדשות

איתם ועזר להם באמת לחזור בתשובה שלמה. הריח הטוב היוצא מתופת הצדיק הוא כמזון הן את הנשמה. ולעמיתו, כאשר המוכיח אינו פראוץ, על ידי התוכחה הוא פועל את ההפך, הוא מחליש את הנשמות - מנתק את האדם משרשו, והאדם חש עצבות ודכאון ולא יכול לתקן ולפעל.

מה הסוד שקיים אצל המוכיח פראוץ ההופך את התופתה לריח טוב והתחזקות הנשמה? כאשר בא המוכיח אל האדם, ויודע פתוכו בודאות מחלטת במאה אחוז, שהוא לא יותר טוב ממנו. מי שתש אפלו בנגיעה נדקה שהוא קצת יותר טוב מחברו, מחליש אותו מיד. אם כן, איך הצדיקים הגדולים והשלמים, דווקא הם, שהם כל כך רחוקים מהחטא,

העצות בתקון המדות:

יג

קול המוכיח פראוץ

בתורה ח' שהיא התורה האחרונה שרבינו אמר בראש השנה האחרון באומן, שלשה שבועות לפני פטירתו, היא התורה המכנה בברסלב 'הצוואה של רבינו', מתחיל רבינו ואומר: "ספק אם יש מי שיכול להוכיח בדור הזה". לכל נשמה יש השפע שלה שהיא מביאה לאדם, ובשפע שלה תלויים כל העולמות הקשורים באותה נשמה. אם כן, מי הוא המוכיח פראוץ? זה הנותן ריח טוב לנשמות, כמו משה רבינו, עליו השלום, שנתן תוכחה לעם ישראל בחטא העגל, ולא רק שלא החליש אותם, אלא אדרבה, חזק

מוקדש לע"נ אבידן מורי בן מלכה הי"ו
ולעילוי נשמת שרונה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה